

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V R H O V N O
S O D I Š Č E**

Številka: I Ips 2476/2018

Datum: 31. 1. 2022

**ODKLONILNO LOČENO MNENJE SODNICE BARBARE
ZOBEC K SODBI VRHOVNEGA SODIŠČA I Ips 2476/2018
Z DNE 30. 12. 2021**

1. Glasovala sem proti večinski odločitvi, ker menim, da glede na kontekst, v katerem je bilo storjeno dejanje, ki se očita obsojenemu A. A. to ni kaznivo dejanje razžalitve. Glede marsičesa se z večino strinjam, predvsem s svojimi kolegi sodniki delim metodološki pristop. A v končnem seštevku vseh bistvenih okoliščin, ki zapolnjujejo merila presoje, ki so navedena v 17. točki sodbe, lahko pridem le do sklepa, da obsojenec ni storil kaznivega dejanja. V nadaljevanju bom sledila metodološki strukturi po posameznih merilih, kot so se izoblikovala v praksi Ustavnega sodišča in ESČP in na katerih gradi tudi večinska odločitev. Tem merilom bom dodala še po mojem mnenju pomemben kriterij, to je kriterij globine posega na eni strani v pravico do osebne časti in ugleda ter na drugi strani do svobode izražanja.¹

Pomen sporne izjave:

2. Soglašam z večino, ko se sklicuje na sodno prakso Ustavnega sodišča (na odločbo št. Up-417/16 z dne 18. 3. 20121, tč. 28), da je treba tu upoštevati »celovit, povprečen in osrednji pomen« sporočila obsojenčeve izjave. Večini pritrjujem, da je treba »izhajati z vidika povprečnega (v tem primeru) poslušalca, in upoštevati celovit, povprečen in osrednji pomen sporočila sporne izjave« (tč. 18 sodbe). Vendar se moje razhajanje začne na točki, kjer večina ugotavlja, da je »posebnost obravnavane zadeve [...] odsotnost vsakršnega besedilnega konteksta obsojenčeve izjave«, ter da se »[v] tem obravnavani dejanski stan bistveno razlikuje od dejanskega stanu, ki je bil podlaga stališčem, v odločbah Ustavnega sodišča Republike Slovenije Up-1128/12 z den 14. 5. 2015 in Up-417/16 z dne 18. 3. 2021«. Ključnega pomena za presojo izrečene besede namreč ni zgolj besedilni kontekst, ki je v tem primeru resda docela odsoten, saj je ostala

¹ Gre za t.i. *the core/periphery criterion*. Gl. S. Smet, Freedom of Expression and the Right to Reputation: Human Rights in Conflict, American University International Law Review, 26:1, str. 217 in nasl..

izrečena beseda brez slehernega spremljajočega besedila. To je bila, kot ugotavlja tudi večina, »komaj slišana, osamljena beseda ob glasnemu vzklikanju drugih navzočih in splošnem nemiru v dvorani« (točka 38 sodbe). A to nikakor ne pomeni, da je bila zato v nekakšnem verbalnem, govornem, besedilnem vakuumu, kar bi narekovalo, da je treba njeno sporočilo iskati v SSKJ in ostati pri tem, kar je tam razloženo.

3. Strinjam se, da ima beseda »prasica« vsekakor slabšalni, žaljiv naboj. O tem ni dvoma. A bolj kot SSKJ konkretno sporočilo izjave »prasica« sodoloča kontekst dogodka in sicer konkreten kontekst, v katerem je obsojenec izrekel to besedo. Če naj se presoja pomena uporabljenega izrazja opira na »celovit, povprečen in osrednji pomen« izraza, kot ga razume povprečni človek, potem se je treba vprašati, kdaj, kje, zakaj, v kakšnih okoliščinah je bila beseda izrečena. Šele potem je mogoča ocena, kako ta beseda odmeva v ušesih povprečnega človeka. Povprečni opazovalec/poslušalec namreč ni neka teoretična abstrakcija, nekakšen v mislih ustvarjen android, temveč razumno in o konkretnih okoliščinah, v katerem je bil izraz izrečen, informirano človeško bitje. Kontekst izrečene izjave vsakomur brez posebnega utemeljevanja pove, da je bila beseda »prasica« izrečena kot posledica močne čustvene osuplosti zaprepaščenega aktivnega državljana, v ogorčenju nad nepojmljivo krivico, ki je bila storjena z obsodbo človeka, v katerega nedolžnost je bil obsojeni A. A. globoko in še kako utemeljeno prepričan. Obsojenec tudi ni bil kdorkoli. Kot aktivni državljan je že od vsega začetka proces proti dr. B. B. ne le spremljal in se kot javnost udeleževal obravnav, temveč se je tudi, kot sam pravi, močno osebno angažiral za udeležbo javnosti zaradi dostikrat kontroverznega sojenja.
4. Izrek zaporne kazni 25 let je za takrat več kot 60 let starega dr. B. B. dejansko pomenil obsodbo na dosmrtni zapor. Ta kontekst, ki obdaja in soustvarja presojan delikt, vsakomur nedvoumno pove, da beseda »prasica« ni bila izrečena iz nekega osebnega sovraštva do oškodovanke, ni bila posledica obsojenčeve osebne antipatije do nje, ni bila izrečena, ker bi imel obsojenec o njej na sploh, kot o človeku tako mnenje, kot ga ponujajo »razpoložljivi slovarji«, s katerimi sta nižji sodišči in večina v tej sodbi, h kateri pišem to mnenje, ovrednotili pomen izraza »prasica« (gl. tč. 22 sodbe). Ne, obsojenec je besedo »prasica« izrekel zato, ker je kot nosilka sodne oblasti flagrantno in grobo kršila človekove pravice ter na dolgo zaporno kazen za kaznivo dejanje umora obsodila nedolžnega človeka. Tako dejanje nobenega aktivnega državljana ne pušča hladnega, brezbržnega, apatičnega in ravnodušnega.

Položaj oškodovanke:

5. Soglašam z uvodnimi spoznanji večine, da je delo oškodovanke, ki je bila razpravljajoča kazenska sodnica v občutljivi in izpostavljeni zadevi B. B., zlasti njeno vodenje postopka in izrek sodbe vzbujalo velik interes javnosti, ter da so zato meje svobode izražanja, ko gre za komentiranje njenega dela, širše (točka 25

sodbe). Večini tudi pritrjujem, da je treba sodnike pri opravljanju sodniške službe, ki pomeni izvajanje oblasti, obravnavati kot absolutno javne osebe ter da ima to za posledico dopustnost najhujših, še dopustnih posegov v njihove pravice iz 34. in 35. člena Ustave (točka 26 sodbe). Z večino prav tako delim nadaljnje stališče, da vse to še ne pomeni, da izražanje o delu sodne veje oblasti nima meja (točka 26 sodbe).

6. Res je, Ustavno sodišče je v odločbi št. Up 1128/12 z dne 14. 5. 2015 (tč. 12) povedalo, da je treba nosilce javnih funkcij v določenih okoliščinah zavarovati »pred žaljivimi in zlonamernimi napadi, ki utegnejo vplivati na izvrševanje njihovih dolžnosti in pristojnosti in ki zmanjšujejo zaupanje javnosti vanje oziroma v institucijo, ki ji pripadajo«. A so po mojem mnenju sodišča in sodniki, ki odločajo v posameznih sodnih primerih, tisti, ki so prvi poklicani k varovanju svojega ugleda in ugleda institucije, ki ji pripadajo. V obravnavanem primeru zato drugače kot večina menim, da k zmanjšanju ugleda oškodovanke ni toliko prispeval obsojenec, ko mu je v osuplosti in zaprepaščenosti nad kršitvami človekovih pravic, ki jim je bil kot predstavnik javnosti na glavni obravnavi priča, iz ust »zletela« nesrečna beseda »prasica«, kot dejstvo, da je s to besedo prizadeta sodnica manifestno in hudo kršila človekove pravice ter takrat obsojenemu dr. B. B. povzročila neizmerno zlo in krivico.
7. Prav zato se ogražujem od stališča večine, da »ni pomembno, da je oškodovanka [...] izjavo razumela kot napad na sprejeto odločitev«. Čeprav načelno drži, da je namesto strogega ločevanja med izjavami o oškodovankini osebnosti (izjave *ad personam*) in izjavami o njenem delu (izjave *ad rem*) treba ugotoviti, kdaj pri izjavljanju o nosilcu javne oblasti v ospredje pride osebna raven (tč. 28 sodbe), pa je v obravnavanem primeru izrečena beseda letela, kot sem že prej povedala, izključno na tožnico kot nosilko oblasti – in sicer njo kot sodnico (in ne C. C. kar tako), ki je, zadaj se že ponavljam, s hudimi in očitnimi kršitvami človekovih pravic prizadejala hudo zlo in krivico.²
8. Nadaljnji, podrobnejši vpogled v kontekst, ki obdaja obravnavani dogodek, le še pritrjuje moji oceni. Šlo je namreč za »komaj slišano, osamljeno besedo, ob glasnem vzklikanju drugih navzočih in splošnem nemiru v dvorani« (tč. 38 sodbe). To dodatno utrjuje oceno, da čeprav na videz groba žalitev, v tem primeru ni bila namenjena oškodovanki kot osebi, C. C. na sploh, temveč je na njo letela izključno zaradi tistega, kar je kot nosilka sodne oblasti takrat izrekla. In izrekla je obsodbo nedolžnega človeka na dolgoletno zaporno kazen, obsodbo, ki bi uničila njegovo življenje in življenje njegove družine. Zato drugače kot večina menim, da tu ni šlo za primer, ko bi bila »v ospredju žalitev oziroma blatenje prizadete osebe« in se izjava (tako kot glasno vzklikanje drugih navzočih

² Če potegnem vzporednico z zadevo *Gavrilovici* (sodba ESČP *Gavrilovici zoper Moldavijo* z dne 15. 12. 2009), je v obeh primerih žaljiva beseda - tam »fašist«, tu »prasica« - letela na račun opravljanja oblastne funkcije – in ne osebno na nosilca oblasti – tam lokalnega oblastnika I.M., tu sodnico Š.K.

in splošen nemir v dvorani) ne bi nanašala (več) »na predmet javne razprave«. Še kako se je vse to negodovanje, protestiranje, vzklikanje in končno sporna beseda, ki jo je izrekel obsojeni A. A., nanašalo na izrečeno obsodbo dr. B. B. In ko je Ustavno sodišče reklo, da »pretirana in žaljiva kritika sama po sebi, brez obstoja drugih posebnih okoliščin, še ne pomeni izražanja, ki bi ga bilo mogoče označiti kot zaničevanje«, lahko mirno rečem, da v tem primeru »druge posebne okoliščine«, kratko povedano, specifičen kontekst te zadeve jasno in onkraj vsakega dvoma pomenijo tiste »druge posebne okoliščine«, ki izrečeno žaljivo besedo ne naredijo za osebno zaničevanje.³ Nasprotno, ta, že tolikokrat omenjeni kontekst pokaže, da obsojenčeva žaljiva izjava ni imela izključnega namena sramotitve oziroma zaničevanja prizadete osebe. Bila je protest in izraz ogorčenja nad izrečeno obsodbo.

Družbeni kontekst izrečene besede: kazenska zadeva dr. B. B. in javna razprava:

9. Nižji sodišči in sodba, h kateri pišem odklonilno mnenje, razlikujeta širši in ožji kontekst zadeve. Sama ne vidim smisla takega razlikovanja. Kontekst je en sam. In ta kontekst, že tolikokrat omenjen v tem mnenju, je ključna, nosilna točka te zadeve, ki se preliva po vseh merilih presoje in ki ob končni oceni tehtnico odločilno nagne v korist obsojenca. Če je širši kontekst javna razprava v kazenski zadevi dr. B. B. (tč. 30 sodbe) in je ožji kontekst dogajanje v razpravni dvorani (tč. 31 sodbe), lahko rečem le, da je taka delitev umetna, saj »javne razprave o kazenski zadevi dr. B. B., v kateri je bil obsojenec aktivno udeležen« (tč. 30 sodbe), ni mogoče ločevati od »dogajanja v razpravni dvorani« (tč. 31 sodbe). O kontekstu sem že veliko povedala. To merilo prežema vsa ostala merila in je končno tisto, ki nagne tehtnico. Pomeni pomembno razlikovalno okoliščino od primerov, na katere se sklicuje večina in ki jim je drugače kot v obravnavanem primeru skupno, da so bili žaljivi izrazi, zaradi katerih so bili pritožniki pred nacionalnimi sodišči obsojeni, premišljeni, v večini primerov zapisani (*Skalka zoper Poljsko; Pais Pires de Lima zoper Portugalsko*;),⁴ tudi ponavljajoči se, kot na primer v zadevi *Lešnik proti Slovaški*.⁵
10. V obravnavanem primeru pa je bila beseda »prasica« izrečena v posebnih okoliščinah splošnega zgražanja navzočih v sodni dvorani nad hudo obsodbo nedolžnega človeka. Primer je zato primerljiv le z zadevo *Gavrilovici zoper Moldavijo*,⁶ kjer je šlo prav tako za v stanju „obupa in jeze“ („*a state of despair and anger*“)⁷ izrečeno žaljivo oznako, namenjeno nosilcu oblasti (in ne civilnemu

3 Prim. odločbo Ustavnega sodišča št. Up-1128/12 z dne 14. 5. 2015, tč. 19.

4 Pa še v teh primerih je ESČP zaradi prestroke kazni, ki je bila izrečena (*Skalka zoper Poljsko* sodba z dne 27. 5. 2003) oziroma nesorazmernosti dosojene odškodnine (*Pais Pires de Lima zoper Portugalsko* z dne 12. 2. 2019) ugotovilo kršitev svobode izražanja.

5 Sodba *Lešnik zoper Slovaško* z dne 11. 3. 2003, tč. 59.

6 Sodba *Gavrilovici zoper Moldavijo* z dne 15. 12. 2009.

7 Prav tam, tč. 58. ESČP je tu posebej izpostavilo, da so bile žaljive oznake izrečene v teku besedne izmenjave ustno in ne pisno, po skrbnem premisleku.

zasebniku),⁸ pri čemer je bil učinek izrečenih besed zaradi posebnih okoliščin, ko so se vsi navzoči v sodni dvorani dobro zavedali napetosti, ki jih je povzročila osupljivo krivična obsodba dr. B. B., minimalen.⁹ Ob dejstvu, da je bila beseda izrečena v zgroženosti in občutku nemoči, neposredno po razglasitvi obsodbe in ob oškodovankini odreditvi, da se javnost odstrani iz sodne dvorane, je to, kar je zapisano v predzadnjem in zadnjem stavku 30. točke sodbe, nesmiselno ter meni nerazumljivo. Izjave, dane v takem stanju razburjenosti, kot je bilo to v obravnavanem primeru, se že zaradi njihove narave pač ne morejo izražati preko »drugih vzvodov«. Zato kratko malo ne razumem stališča večine, da je imela javnost na razpolago »druge vzvode, kot je javna, ostra, provokativna, tudi šokantna kritika ravnanja sodišča«. Tu lahko rečem le, da gre za mešanje jabolk in pomaranč. Eno so neposredne, takojšnje, živo izzvane izjave, dane v stanju razburjenja in jeze, kot je bila sporna izjava, nekaj drugega pa so »drugi vzvodi, kot je javna, ostra, provokativna, tudi šokantna kritika ravnanja sodišča«.

Celovita presoja trka oškodovankinega in obsojenčevega položaja:

11. Pri končni oceni okoliščin primera in prej omenjenih meril presoje je večina pripisala odločilen pomen izrečeni besedi in v njej prepoznalo nedvoumno žaljiv naboj. Temu tudi sama ne oporekam. Vendar ne morem spregledati, da je ESČP že večkrat ponovilo svoje stališče, da so splošno žaljivi izrazi kot na primer »idiot« in »fašist« (v to kategorijo nedvomno spada tudi izraz »prasica«) v določenih okoliščinah lahko sprejemljiva kritika.¹⁰
12. Zato oporekam nadaljnji ugotovitvi večine, da izrečena beseda »zaradi intenzivnosti svojega ustaljenega pomena, ob hkratni odsotnosti vsakršnega besedilnega konteksta v tem primeru [...], ne dopušča razlikovanja med poklicno in osebno sfero oškodovanke« (točka 37 sodbe). Povedala sem že, da odsotnost besedilnega konteksta v tem primeru nadomešča socialni kontekst, kontekst samega dogodka, katerega neločljiv del je. V ta kontekst spada tudi splošno vzdušje, ki je zavladalo v sodni dvorani, ko je oškodovanka razglasila sodbo in izrekla izpraznitev sodne dvorane. Zato se ogražujem od ocene večine, da je obsojenec s svojo izjavo »v ospredje postavil oškodovanko in lastno vrednostno oceno njene osebne manjvrednosti, ne pa (pretežno) razpravo o kazenski zadevi, v kateri je sodila ali o njenem sodniškem delu« (točka 37 sodbe).
13. Sama vidim obsojenčevo izjavo kot njegov odziv na hudo krivico, ki jo je sodnica

8 Prav tam, tč. 59, kjer ESČP ponovi utrjeno stališče, da so besede, izrečene zoper nosilce oblasti pri neposrednem izvajanju oblasti, izrečene v političnem kontekstu, kjer so stališča, ki pomenijo vrednostne sodbe, deležna še posebnega varstva.

9 V sodbi v zadevi *Gavrilovici* je ESČP izpostavilo pomen dejstva, da so vsi navzoči vedeli za napetosti med pritožnikom in razžaljenim funkcionarjem ter slišali stališča, ki so izzvala pritožnikov odziv. Zato je ocenilo, da so bili učinki izrečene oznake »fašist« in drugih žaljivih izrazov minimalni (tč. 59).

10 Gl. sodbo *Gavrilovici*, tč. 56, kjer se ESČP sklicuje na sodbo v zadevi *Bodrožić zoper Srbijo* z dne 23. 6. 2009, tč. 51, na sodbo v zadevi *Oberschlick zoper Avstrijo (no. 2)* z dne 1. 7 1997, Reports of Judgments and Decisions 1997-IV ter na sodbo v zadevi *Feldek zoper Slovaško* z dne 12. 7. 2001, ECHR 2001-VIII.

storila obtožencu dr. B. B., kot izraz globokega razočaranja, ogorčenja, obupa in nemoči, skratka, čustvenega stanja, primerljivega s tistim, ki ga je občutil pritožnik Gavrilovici v že omenjeni sodbi ESČP. Evropsko sodišče ga je opisalo kot stanje obupa in jeze (*dispair and anger*). Primer, ki ga imamo pred seboj, je v tem pogledu celo še bolj izrazit od primera Gavrilovici, kjer je med gospodom Gavrilovici in lokalnim oblastnikom I.M. vendarle že prej tlel dolgoletni spor (*longstanding animosity*), kar pomeni, da je pritožnik Gavrilovici do njega gojil že stare osebne zamere, medtem ko v obravnavanem primeru med obsojencem in oškodovanko ni bilo prav nobenih dolgoletnih osebnih animozitet, med njima ni bilo kakega nerazrešenega spora. Zato je bila izjava, ki je, za nameček kot »komaj slišana, osamljena beseda, ob glasnem vzklikanju drugih navzočih in splošnem nemiru v dvorani«, tako rekoč utonila v vsesplošnem zgražanju nad oblastno odločitvijo oškodovanke, le del protestov in vsesplošnega zgražanja ob izreku obsodbe dr. B. B. Ravno v tem kontekstu vidim bistveno podobnost z zadevo *Gavrilovici*, kjer je ESČP med drugim posebej izpostavilo, da je je šlo za izjavo, »dano v teku besedne izmenjave in ne izjave, ki bi bila dana pisno, po skrbnem razmisleku«. ¹¹ Izjava »prasica« je res, kot pravi sodba, zaničevalne narave. A je ta v ospredje postavila oškodovankino oblastno ravnanje, dejanje nezaslišane krivice. Temu je bila tudi namenjena – sodnici osebno pa le, kolikor sta povezana dejanje in tisti, ki je dejanje storil. Škoda, ki jo je tu utrpela njena osebnost, je bila zato i) le stranska škoda nje same, njenega oblastnega dejanja, torej škoda, ki jo morajo nosilci oblasti vzeti v zakup in ii), posledično je bila njena osebna škoda minimalna.

14. Zato merilo globine posega (*core/periphery criterion*) kot primerjava posegov v človekove pravice, na eni strani v čast in ugled sodnice ter na drugi strani v svobodo izražanja obsojenca, ki mu je bila izrečena kazenska sankcija za kaznivo dejanje, pokaže, da je poseg v obsojenčevo človekovo pravico bistveno hujši od posega v oškodovankino osebnostno sfero. Njena prizadetost je tu, kot sem prej razložila, le stranska škoda kritike njenega oblastnega ravnanja, nekaj kar »pride z ozemljem«, breme, ki je z oblastnim položajem neločljivo povezano, in je v demokraciji naravna in nujna sestavina sleherne oblastne funkcije. Da je status oškodovanca pomembna okoliščina pri tehtanju konflikta med svobodo izražanja ter časti in ugleda, ESČP v svojih sodbah dosledno izpostavlja tudi tedaj, ko gre za sodnike. ¹² Zato taka kritika, zlasti če je izrečena v jezi, razočaranju, razburjenju, skratka brez skrbnega premisleka, ne more (glede na dolžnost

¹¹ Gl. sodbo *Gavrilovici*, tč. 58.

¹² Gl. sodbo v zadevi *Morice zoper Francijo* z dne 23. 4. 2015, kjer je v tč 131 rečeno, da morajo biti sodniki kot del temeljne državne institucije razen v primerih hudih in škodljivih ter popolnoma neutemeljenih napadov znotraj dovoljenih meja podvrženi osebnim kritikam – ne samo teoretično ali na splošno. To stališče je ponovilo tudi v zadevi *Radobuljac zoper Hrvaško*, sodba z dne 28. 6. 2016, tč. 59 ter nato še v zadevi *Panioglu zoper Romunijo* z dne 8. 12. 2020, tč. 113. V sodbi v zadevi *Tolmachev zoper Rusijo* z dne 2. 6. 2020 je ESČP ruskim sodiščem očitalo, da so zgolj razglasila, da so sporne izjave sramotile čast, dostojanstvo in ugled, ne da bi ponudila razloge, ki bi utemeljevali take zaključke. Pristop nacionalnih sodišč je bil napačen že v izhodišču, ker je izhajal iz tihe premise, da interesi, ki so povezani z varstvom časti in dostojanstva drugih oseb (zlasti tistih, ki so nosilci družbene in politične moči ter javne oblasti) vselej in v vseh okoliščinah pretehta nad svobodo izražanja. Gl. tč. 51 naveden sodbe.

nosilcev javne oblasti ter družbene moči trpeti višji tolerančni prag, pa tudi ne sme) prodreti prav globoko v čast in ugled nosilca oblasti. Pravzaprav to osebnostno pravico prizadene samo površinsko, jo tako rekoč le oplazi. Javni funkcionarji, nosilci oblasti, torej tudi sodniki morajo imeti pač »tršo kožo«, ki preprečuje prodor opazk, kakršno je izrekel obsojenec, v samo jedro njihove pravice do časti in ugleda.

15. Na drugi strani tehtnice imamo ugotovitev, da je obsojenec storil kaznivo dejanje in izrek kazenske sankcije, ki je, četudi najmilejša in le opozorilne narave, izraz državne represije nad posameznikom in zato posega v jedro njegove svobode izražanja. Taka sankcija, ki sporoča, da so dejanja, kakršno je storil obsojenec, kazniva dejanja, je skladna z 10. členom EKČP samo v izjemnih okoliščinah, zlasti kadar je bilo hudo poseženo v pravice drugih.¹³ Kontekst obravnavane zadeve pove, da temu ni bilo tako. Medtem ko je bila oškodovankina osebna sfera kvečjemu rahlo prizadeta,¹⁴ je bilo na drugi strani z izrekom kazenske sankcije poseženo v samo jedro obsojenčeve svobode izražanja.
16. Zato se odločno ograjujem od ključnega spoznanja sodbe, »da je vez med kontekstom, kazensko zadevo dr. B. B., in obsojenčevo izjavo, prekinjena« (točka 38 sodbe). Sama menim diametralno nasprotno. Vez ne samo da ni prekinjena, temveč sta kazenska zadeva B. B., oškodovankina največje ogorčenje in osuplost zbujujoča obsodba nedolžnega človeka ter obsojenčeva izjava, v resnici opazka – »komaj slišana, osamljena beseda, ob glasnem vzklikanju drugih navzočih in splošnem nemiru v dvorani« neločljiva kontekstualna celota. Zato lahko tako, kot je reklo ESČP v sodbi v zadevi *Gavrilovici*, tehtanje, *mutatis mutandis*, zaključim z ugotovitvijo, da državni tožilec in večina kolegov sodnikov niso ponudili prav nobenih izjemnih okoliščin, ki bi narekemale izrek kazenske sankcije in tudi ničesar, kar bi kazalo na tako hudo prizadetost oškodovankine osebne sfere, da bi bila nujna kazenskopravna intervencija.¹⁵ Ker obsojeni A. A. ni storil kaznivega dejanja razžalitve, sem glasovala za njegovo oprostitev.

Vrhovna sodnica:
Barbara Zobec, l.r.

13 Gl. sodbo v zadevi *Gavrilovici*, tč. 60, kjer se ESČP sklicuje na sodbo v zadevi *Cumpănaș and Măzaș re zoper Romunijo* z dne 17. 12. 2004, tč. 115.

14 V zadevi *Karakó zoper Madžarsko* z dne 28. 4. 2009 je ESČP izreklo, da pravica do ugleda kot samostojna pravica vstopi v igro šele, ko napad na ugled prizadete osebe doseže določeno stopnjo resnosti in teže ter povzroči tolikšno prikrajšanje pravice do zasebnega življenja, da spodkoplje oškodovančevo osebno integriteto. Gl. tč. 21, 23; S. Smet, nav. delo, str. 218.

15 *Gavrilovici*, tč. 60.